

El banquet imaginari

Hi havia una vegada un nen amb els pares més rics de la ciutat. Es deia Hassan i tenia tots els jocs que us pugueu imaginar i més. El mateix palau on vivia era com un museu de la joguina, fet de mil i una joguines diferents! Però el Hassan tenia un problema molt gros, un problema que no es podia resoldre ni amb tot l'or del món: estava tan sol a casa que s'avorria més que una ostra. Mai no tenia ningú amb qui jugar i ja estava cansat de guanyar-se sempre a ell mateix. Fins que un dia van trucar a la porta.

- Qui devia ser? No podien ser els pares: estaven treballant i, a més, tenien claus de casa.

El Hassan va obrir la porta i es va trobar un nen amb poca roba i molta gana.

-Hola, em dic Shacabac i fa dies que tinc l'estómac a zero.

-Doncs has tingut sort, perquè estava a punt de dinar. Entra, entra, que ens ho passarem molt bé! -va exclamar el Hassan, que estava eufòric de poder parlar amb algú.

Se li acabava d'acudir una idea: jugarien al joc de "El banquet imaginari"

El Hassan i el Shacabac van seure còmodament a la taula del menjador. I mentre a un ja li venia salivera només de pensar en el banquet, l'altre es fregava les mans de pensar en la gran tarda que se li presentava.

-Endavant el primer plat! -va ordenar el Hassan.

El Shacabac esperava, pacient. Però la gana rugia en veure que el primer plat no apareixia per enlloc.

-Que no menges, Shacabac? Aquest cuscús amb verdures i salsa picant fet amb brou d'aus no val res, fred!

El Shacabac no sabia què pensar: ell es moria de gana i el nen ric només li oferia un plat imaginari. Però va decidir seguir-li el joc i va fer veure que menjava cuscús.

-Bravo! I ara el segon!

El Shacabac esperava amb ànsia que aquest cop el plat fos ben real. Però quina decepció va tenir quan va veure que el pollastre amb curri i patates, rostit amb fulles de llorer i generós en espècies gustoses i aromàtiques que va demanar el Hassan, era també un plat invisible! El Hassan, més content que mai, insistia i insistia que el Shacabac s'ho havia de menjar tot. I a cada plat imaginari que oferia el nen ric, més mal li feia la panxa al nen pobre.

El Shacabac es va negar a menjar les postres, ja no podia més, amb tanta broma! Havia de buscar una solució que posés fi a aquell patiment. O acabava el joc o la gana acabaria amb ell!

-No és que no vulgui la teva xocolata, Hassan. És que la xocolata em posa molt nerviós!

Però el Hassan no va baixar del burro. Llavors el Shacabac va fer veure que menjava un tros de xocolata imaginària i...

De cop, va entrar en un estat d'histèria descontrolada! No parava de moure els braços i les cames sense solta ni volta. Fins que el gerro més preciós del menjador va caure a terra.

-Eeep! Per què has trencat el gerro? Que t'has tornat boig? -cridava el Hassan, amb els ulls com unes taronges.

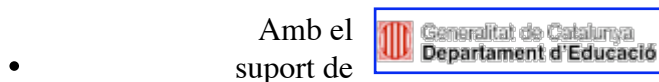
-Ja t'he avisat -va dir el Shacabac, seguint-li el joc per última vegada-: la xocolata em posa molt nerviós!

Però el Hassan, lluny d'enfadar-se, va esclatar d'alegria. No pas pel gerro trencat, sinó perquè, fins aquell dia, creia que no existia ningú capaç d'arribar tan lluny com havia arribat el Shacabac a l'hora de jugar. No tan sols havia fet veure que menjava els plats que ell s'inventava, sinó que es va inventar que la xocolata imaginària el posava molt nerviós. En definitiva, una gran actuació! Havia perdut un gerro, segurament els seus pares l'esbronzarien, però havia guanyat el millor company de jocs de tota la ciutat.

-Gràcies, Shacabac! He passat la millor tarda de la meua vida. En mostra de gratitud, et puc assegurar que ara sí que menjarem de debò!

I així és com el Hassan, el nen ric més avorrit de la ciutat, i el Shacabac, el nen pobre que sempre li guanyava la partida a la fam, van començar una amistat més rodona que una pilota.

Guió: Dan Kirchner

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 54€0](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)